

хе, гонят ни те нас!... Все нас, бедните охлюви, тжрсят ни да ни ядат. И колко свят погубват!

И пак пжлзи, и пак си мисли:

— Добре, че Дядо Господ ни е боядисал кжщичката като бучка пржст! Минат глупците лисани покрай нас, помислят си, че виждат бучка пржст и отминават. А инак, жив охлюв не би останало!

Мисли си старият Охлюв-Бохлюв за теглото на своя род, поглежда вжрхът и все пжлзи.

Вжрвя той — тжкмо три дни и три нощи. Вжрви, вжрви, па спре се, почине докато попремине горешината по пладня и пак тржгне.

И чак на четвжртия ден сутринта, когато слжнцето изгря, той стигна скалата, пропжлзя по камжните и застана на самия вржх.

— Бре, че чудо, бре, че прелест! вжзкликна той и се засмя — дето се казва до уши от радост. Я погледай — думаше си той — каква мжгла се носи, какви гори, полета, бжрда и светли като сребро реки! Да ти е драго да гледаш! Какжв широк свят! И аз... аз сжм над света като цар!...

Охлюв-Бохлюв си помисли, че наистина е станал цар. Зер, кой може да се качи толкова високо освен — освен един цар? Само един цар, разбира се! Само царя на всички охлюви по земята!

И вдигна глава старият Охлюв и викна изджн душа!

— Хей, вие лисици и бурсуци, тарлювци и врани... бягайте далеч! Чувате ли хей!... Ще заповядам да вдигнат навсякжде бесилки и да ви избесят до един — жива душа няма да оставя! От днес — тжй да знаете — аз управлявам, аз царувам, аз сждя, аз коля и беся!

Но в туй време над голия чукар хвжрчеше гарван. Той видя гжрбицата на гордия цар, размаха черни криле и заграка:

— Га, га га!... ето пак глупак!... гжрбат, рогат и смешен!... спусна се той, изфуча и трак — проби гжрбицата на царя.

— Олеле!... изпищя старият Охлюв, сви се от болка и умря.

А гарвана развихри пак криле, заграби го в човката си, прехвржкна до сжседния рид, кацна, разкжса го и